

MÜ'MİN ŞUURU

Nureddin Yıldız'ın 13.05.2012 tarihli (177.) Hayat Rehberi dersidir.

Bismillahirrahmanirrahim.

Elhamdüli'llahi Rabbi'l âlemin ve sallallahu ve selleme alâ seyyidina Muhammedin ve alâ alihi ve sahbihi ecmaîn.

Değerli Kardeşler,

Hepimiz biliyoruz ki kıyamet gününde insanların değerlendirilmeleri, imanları üzerinden yapılacaktır. Kim ne kadar mü'min ise onun karşılığını bulacak. Dünya hayatındaki unvanlarımız ve kimliklerimiz, ahirette prim yapar şeyler değildir. Bunu biliyoruz. Cennette de iman farkı var. Maazallah, cehenneme girip orada bir süre kalacak olan mü'minler de nihayetinde imanlarının derecesine göre cehennemde farklı durumda olacaklar. Yani iman, mü'minlik; cehennemde bile bulunduğu zaman - maazallah- bir farktır.

Allah'tan korkusu ayda bir aklına gelip ayda bir imanı ile yaşayan başka, sabah akşam Allah korkusunu hatırlayan ama ara sıra da ağır suçlar işlediği için neticede bir süreliğine cehenneme girecek olan başkadır. İki de cehennem cezası görecekler ama hem cehennemde kalma süresi hem de cehennemdeki ceza çeşitleri olarak imanımızın tonajı, tipi, yapısı çok önemlidir. Cennette de bu farkla ayakta kalacağız.

İki asgari ücretli insan düşünelim. Girdileri ve harcamaları aynı, para biriktirebilme imkânları aynı. Bir toplantıda "Allah için şuraya yardım edin." dediğinde "Allah için" denmesi hâlinde ikisinin gösterecekleri refleks, ne kadar iman ettiklerini gösteriyor.

Mesela: Birine "Allah için şuraya yardım edin." dediğinde çıkarıyor, bir lira veriyor. Diğeri de "Allah için" sözünü duyunca çıkarıyor, cebindeki o ay artan on lirayı veriyor. Bunların ikisi de mü'mindir çünkü camiden çıktılar. İki de kadere, ahirete, meleklere, peygamberlere iman ediyorlar ama birine "Allah için" dediğinde cebinde ne varsa çıkarıyor; diğeri de "Allah için" dediğinde verilebilecek en düşük rakamı veriyor. Belki de hiç veremiyor. İşte içimizdeki iman yükü ve imanımızın voltajının ne durumda olduğunu gösteren işaret, böylece belli oluyor.

Birisi hacca gidiyor, Mekke'de yürürken ayaklarının hareket edip etmediğini hissedemiyor, titriyor. Diğeri de Mekke'de mi yürüyor, Kaliforniya'da mı yürüyor belli değil. Yürüyor işte. İki de hacca gittiği için mü'mindir. İki de elma ağacıdır. Birinin dallarının ucunda iki-üç elma var, elma ağacı olduğunu ondan anlıyorsun. Diğerin de dalları elma dolu, kırılacak.

Ebubekir radiyallahu anh da Allah için secde ediyordu, filan yerdeki bir Müslüman da Allah için secde ediyor ama hadisteki ifadeyle "sanki tavuk yerden buğday toplar gibi" secde ediyor. Biri secdeden inmeden kalkacağı anı hesap ediyor. Öbürü de secdeye kapandığında bir daha kalkmayacakmış gibi secde ediyor. İkisinde de iman var ama imanın voltajı, yapısı çok önemli.

Kardeşler,

Mesele; "İman ettim gittim." demek meselesi değil, imanı bir ağaç gibi dikip büyütmek meselesidir. İman elimizde bir fidan gibidir. Bu, bir nimet olarak elde edilince mü'min imanını gürleştirme

mücadelesine girer. Şeytan da kurusun diye sürekli onun kökleriyle oynar.

Mü'minin vazifesi, imanını korumaktır. Su dökerek mi korur, güneş ışığını ona ulaştırarak mı korur, budayarak mı korur bilmem ama mü'min imanını korumazsa her şeyden önce ahirete gitmeden daha onun kuruma ihtimali var.

Hadis-i şerif ne diyor? "İnsan cennete bir adım kala cehennemlik olarak gidebilir. Cehenneme bir adım kala da cennetlik olarak gidebilir." İman da imansızlık da –maazallah- an meselesidir. Mücadelemiz; imanımızı büyüterek ve gürleştirerek yaşama mücadelesidir.

Biz şöyle bir vehme kapılırsak iman derdini anlamamış oluruz. Mesela: Bulgaristan'da doğup yaşayanlar, imansız bir topraktalar ya "Nasip, iman edecek de cennete girecek. Hey Bulgaristan'da, Sofya'da nereden iman edeceksin?" Öbür taraftan İstanbul'da, Bağdat'ta, Basra'da, Mekke'de, Medine'de doğmuş büyümüşler, "Eh! Garantili, onun imanı sigortalı mübarek!" Kaza gelse başına da zaten imanını sigorta ödüyor. Bu yanılıdır. Kur'an'ımız, bu hatayı ikaz eden ayetlerle doludur.

Hatta ve hatta âlemlere rahmet ve kendisine "fethi mübin" verilmiş olan Sevgili Peygamberimiz aleyhisselatu vesselamın bize ders olacak, hem de mühim ders olacak hadisini ya da duasını unutmayalım.

Ne buyuruyor? "Allah'ım! Kalbimi sabit tut, kaymaktan koru." "Kaymaktan koru." diyor. Kalbi kayacak olan kim? Kalp kayması ne demek? Kur'an'a dönüyoruz; Bu, O'nun sözü. "Kalbimi kaymaktan koru." Kur'an'a dönüyoruz, Allah Teâlâ O'na ne diyor? "Ey Peygamber! Seni şöyle korumasaydık, az kalsın kayıyordun. O propagandalara az kalsın inanmıştın." diyor. Nerede? Mekke'de. Kim? Muhammed sallallahu aleyhi ve selem. Kim Muhammed? Allah'ın son peygamberidir.

"Korumasaydık seni, az kalsın kayıyordun." Nereye kayıyordu? Müşrikler geliyor, dır dır ediyorlar. Şu olur mu, bu olur mu? Şunu sen şöyle yap, böyle yap." diye pazarlık ediyorlar. Öbür sahabe geliyor, "Beni kuyuya attılar ya Resûlullah. Beni parçaladılar. Bir çaresi yok mu bu işin?" diyor. Sağdan soldan sıkıştırılıyor. Sonra propagandacılar geliyor, "E Sen bizim babalarımızdan kalma geleneğimizi bozdun, e böyle olmaz. Biraz bu işi gevşet. E hep Sen mi düşüneceksin? Biz de insanız." diyorlar.

Küfrün aslında yeni bir sloganı yoktur. Şimdi tekrar edilenler yeni değildir. Küfür, hep barışçıdır. Barışmak için öldürür, yaşatmak için zehirler. Bu, küfrün klasik taktiğidir. Şeytan, ta Habil ve Kabil'den beri bu oyunu oynar. Aynı oyunu Mekke'de Muhammed aleyhisselatu vesselama da oynamak istediler. Kur'an ne diyor? "Az kalsın Sen'i de kandıracaklardı. Allah korudu da kurtuldun." Demek ki Mekke'de Muhammed aleyhisselam olsan bile Allah; küfrün ve şeytanın oynadığı oyunlara kanmadan, yüzde yüz kendini koruma teminatını kimseye vermemiştir.

Biz Sofya'daki Müslüman olmayan ve kâfir bir ana babadan doğan birini "Hazır cehennem kütüğü, cehennemde yanıp duracak." diye görürken Mekke'de, Medine'de Cebrail'in trilyonlarca melekle saat başı belki yüz defa inip çıktığı bir yerde, Bilal'in ezanıyla kalplerin hüngür hüngür olduğu bir yerde ve yeryüzünde insan var olduğu günden beri imanın en muhteşem ve azametli günlerini yaşadığı bir yerde bile Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemin eline tutma şerefine ermiş insanların dahi zifiri kâfir olarak ahirete gittiklerini nasıl görmezden geliriz?

Kim imanını yüzde yüz devlet garantisinde görüp “Eh be devlet garantili, ölünce de muhakkak devletin hocası gelecek ‘İyi bilirdiniz dimi?’ diye sorunca ‘Elbette iyi bilirdik.’ denecek. Tamam, bitti işte bu kadar.” der ki?

Biri çıkıp da orada çocukları oradayken babasının cenazesinde “İyi bilmezdik, bu hep söver dururdu, faiz verdi.” diyecek hâli yoktur. Nasıl olsa bunun faizciliğine karşı çıkacak olanlar zaten onun cenazesine uğramıyorlar. “İyi bilirdik, iyi bilirdik!” denir hep, melekler de eski dosyaları mecbur kaybedecekler(!) Bir sürü Müslüman “İyi bilirdik.” dedi. Buna aldandığımız zaman başka oyuna gerek kalmamıştır. Şeytan bu dosyayı bitirdim diye yapacağını yapmış gitmiştir artık.

Ashabı kiram gibi insanlar bile Allah’ın büyük kulları, veli dostları dâhil ki asıl onlar işi biliyorlar, bu fani âlemden ödleri patlayarak gittiler. Korktular, “Ne olur sonumuz, yanılırsak ne ederiz?” diye ödleri patlayarak gittiler. Bizim cesaretimiz cahilliğimizden geliyor. Cahil cesur, cahile göre hiçbir şey yok ki.

Bu sebeple “iman” deyince, “mü’min” deyince göklere uçacak kadar mutlu olmalıyız. Kanatsız uçacak kuş olmalıyız. “Allah bizi mü’min etti, elhamdülillah.” deyip şöyle göğsümüz açılıp okyanus kadar büyümeli. “Ne bu ya! Ne büyük bir nimet. Allah beni milyarlarca kâfir kulunun arasında mü’min olarak yarattı, elhamdülillah.” diye sevinmeliyiz ama “Giderse bu nimet, ben ne yaparım?” diye endişe etmeliyiz.

Kardeşlerim,

Bu neye benziyor biliyor musunuz? Yiyecek içecek parası olmayan, bir köprüünün altında yatıp uyumak zorunda olan birisi mi sabaha kadar endişeyle yatar kalkar, yoksa kasası parayla dolu olan ve arabası son model olup onu kapıda bırakan birisi mi gece zor uyur? Fakirin ve çulsuzun gözünü uyku tutmaz, diye bir şey olur mu? Zaten kafasının altında yastık diye bir şey yok ki. Başını bir odun parçasına koymuş; oh, mis gibi uyur. Neyini kaybedecek?

Zengin korkar. Dükkânı var, serveti var, sağda solda alacakları var, arabaları var. Her birinin değişik bir hırsız var. Arabası var, araba hırsızından korkuyor. Parası var, para hırsızından korkuyor. Milyarlarca lira alacağı var, ödemezlerse diye korkuyor. Zengin korkar. İman da böyledir. Kâfir niye korksun. Kâfir ne kaybedecek ki? Ama hacceden “Ya bunu şeytan çalarsa...” diye korkar.

Hafız korkmalı. Tesettürlü kadın “Bir saçım görülürse...” diye korkmalı. Tesettürü olmayan niye korksun ki? Başka nesi görünecek zaten. Kaldırıp derisinin altındaki kıl köklerine mi bakacaklar? Korkacak bir şey yok ki. Akıllı korkar. Serveti olan korkar.

Eğer bizim “imanımızın gitmesi veya zayıflaması” diye bir derdimiz yoksa bu nereden kaynaklanıyor biliyor musunuz? Sen güneşin altında terlemeden, baba mirası olarak bu mala sahip olduğun için gider gitmez diye bir endişen yok. Bilal gibi sen de kırbaçlanarak “Allah!” deseydin gider diye ödüün patlayacaktı.

Allah, Ömer Bin Hattab radiyallahu anhtan razı olsun. Ne diyor? “Cahiliyeyi bilmeyen İslam’ın kıymetini bilmez. Onlar ki bataklıklardan geldiler, imanın kıymetini bildiler.” Bu durum tıpkı; tarlada güneşin altında kavrularak çalışıp mal kazanan babanın öldüğünde bıraktığı malı, çocuğunun har vurup harman savurmasına benzer. Baba kazanırken o oynuyordu.

Ulubatlı, İstanbul'un surlarını zorlarken emek verdi. Sonraki nesil de bu surlar bizim ne kanımıza mal oldu diye İslam'ı şeref bildiler, kıymet bildiler. Hazır ezanlarla doğmuş, daha kundak görmeden ezan görmüş nesil ise bedavacı olduğu için "Bu faiz olsa ne olacak, bu hacci yarım yapsa ne olacak, bu namazı eksik kılsa ne olacak, sünnet kılmasan da olur, sakal bırakmasan da olur." demeye başladılar. Olur tabii! İmanı, bedava bulursan her şey olur. O iman için anan, baban, kardeşlerin Çanakkale'de düşmüş bir nesil olsaydın sen böyle olmayacaktın. Bedel ödemiş nesil olacaktı, kıymet bilecekti.

Kardeşler,

Ölçümüz şu; Allah, bu imanı bize kelepür vermemiştir. Bu iman bir bedel istiyor. En azından kıymetinin bilinmesi gerekir. Mü'min bir süre "Bu imanımız ne olacak diye?" uykusuz kalmalıdır. Hadi benim imanım, neslimin İmanı, benden sonrakilerin İmanı, insanlığın İmanı ne olacak? Bu kadar yaygınlaşan ve kolaylaşan faiz, bu İmanımızı kemirmiyor mu? Müslümanların kızlarında bile hayâ kalmayışının bedeli, sonunda imanın gitmesi değil mi? Utanmayan ve hayâ etmeyen her kız, "sonrası önemli değil" diye Peygamber aleyhisselamın tehdit ettiği akıbetin işareti değil mi? Bunların hepsi üzerinde tefekkür etmeliyiz.

Kardeşler,

Mü'min imanı üzerinde şöyle düşünür; iman esastır. İslam adına yaptığımız sonraki şeyler, dallar ve budaklardır. Birinci derecede bizim için ölçü; yüzde yüz imanlı olmaktır. Allah'ı yüzde yüz Rabb ve İlah olarak bilmektir. Camilerin Allah'ı ile sokakların Allah'ını ayırmayacaksın. Camide kim Allah ise bankanın önünde de odur Allah. Mezarlıklarda kim korkutuyorsa düğünlerde de o korkutmalıdır. İman budur, bir.

Bu dereceye geldikten sonra iman; hocalara göre bir İman, vatandaşa göre bir İman, siyasetle uğraşanlara göre değişik bir versiyon, tüccara göre biraz daha farklı bir versiyon gibi bir araba modeli değildir. Siyasetçiye zırlı araba, vatandaşa normal araba, esnafa kamyonet; böyle değil. İman, imandır!

Herkesin imanı, Muhammed aleyhisselamın imanı gibi olacak. O, nasıl inandı ise öyle inanacağız. Ebubekir'in inandığına inanacağız. Ömer'in inandığına inanacağız. Osman ile Ali'nin inandığı şeylerin aynısına inanacağız. Esnafa göre iman yok. "Esnaf kredisi" olur ama "esnaf imanı" olmaz.

Haram, camide de haramdır; dükkânda da haramdır. Camide "Ben yalandan niyet ettim. Öğleye niyet etmedim, ikindiye niyet ettim." diye yalan konuşamadığın gibi dükkânında da yalan konuşmayacaksın. Haram, her yerde haramdır. Camideki Allah; dükkândaki Allah'tır, fabrikadaki Allah'tır, caddedeki Allah'tır.

İmanın ayrıntısı yok ama imandan sonraki noktada farklı farklıyız. Kimimiz ilmiyle bu yarışa kazanmaya çalışacak ama iman, aynı imandır. Uzmanlık alanı ilim, Ümmet'e ilmiyle hizmet edecek. Kimimizin ilmi olmayacak fakat o, namaz kuşu olacak. Herkes beş vakit kılarken o, yirmi beş vakte çıkaracak. Onun ekstra kazancı namaz üzerinden olacak. Kimimizin sadaka üzerinden olacak. Kimimizin bir insana hizmet etme üzerinden olacak.

Mesela; yaşlı bir amcasını Allah rızası için on sene yatağında bakmak ile iman barajından sonraki ekstra kazancını kazanacak ama imanda hepimiz biriz.

Kardeşler,

Mü'min olarak imanımız açısından şu hususta değerlendirme yaparken ince bir hesap yapmak zorundayız. Biz mü'miniz ya Allah etrafımızı haramlarla kuşatacak. Bu, istisnasız bir kuraldır. İman ettin mi, iman da kuvvetlendikçe haram; kedi gibi senin etrafında dolanacak. İmanı zayıflatırsan haramlar salar seni. Tıpkı ne gibi biliyor musun? Elinde bir kilo ciğerle dolaşırken sokak kedileri “Güle güle ağabey!” deyip gönderiyorlar mı seni? Ciğer senin elinde iken kediyi kovabiliyor musun? Kovamazsın.

İman senin yüreğinde iken seni faiz asla bırakmaz. Zina bırakmaz. Yalan bırakmaz. Gıybet bırakmaz. Bunlar kedi gibi senin etrafında dolaşacaklar. Bir tekme ona vuracaksın, öbür taraftan miyavlayıp gelecek. O bankacıyı kovacaksın, öbürü gelecek. Onu kovacaksın, başkası gelecek. Onu kovarsın, sekreteri gelir. Allah, illa bir şeyle deneyecek çünkü kardeşim, aşırı sürat yapıyorsun. Sen yüz senede gidilir cennet yolunu, yirmi senede kat etmeye çalışıyorsun. Bu büyük bir hızdır. Büyük bir iddiadır. Allah seni muhakkak test edecek.

Genç kızlarımızın yüreklerini parçalayan endişelerden biri olarak bir örnek vermek istiyorum. Yani bir genç kız, “Allah nasıl emretti ise ben öyleyim.” deyip aybaşı olduğu günden itibaren Rabb’inin koyduğu standartlara göre tesettür, hayâ, oturma ve kalkma şekli belirlendiğinde hemen onu evde kalma, evlenememe, işte filanca şartlarla mahkûm olma tehlikesi gösteriyor. Açık olan amcasının kızı da haftada bir istenmeye gelir. Şeytan hemen ona “Eee gördün mü, zamanı mı? Sen de başını açsan ya da şöyle normal bir başörtü koysaydın şimdi senin kapına da eli çikolata dolu insanlar gelip duracaktı. Eee kendin ettin, kendin buldun.” der durur. Bir de hacca gitmiş, hatimler de yapmış, Ramazan’da mukabele de dinlemiş halası “E kızım, zamanı değil ki. Sen hele bir evlen, bak ne Müslüman kadın olursun.” deyiverdi mi, bak kediler nasıl etrafında dolaşıyor. O zaman işte o kızın üzerinde halası, etrafı ve arkadaşları böyle ışıklarını saçmış beklerken Allah da Arş’ından gözlüyor.

Allah; şu “cennet” deyip duran “Ben Meryem olmaktan başka bir şey istemem. Bana Firavun’un sarayı kadar güçlü bir otorite de verseniz Allah bana yeter. Rabbim bana cennetinden bir oda versin, istemem bu sarayları.” diyen Âsiye midir, değil midir görecek. İlla imtihan edecek.

Bizim haramlarla mücadele, şehvetlerle savaş ve şeytanın fitnelere karşı korunmamız da imanımızdaki kapasite ile ilgilidir.

“İِنَّهُ لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ” Şeytanın, bu şehvetler ve haramlar konusunda

لَيْسَ لَهُ سُلْطَانٌ عَلَى الَّذِينَ آمَنُوا İman edenlere yapabileceği bir şey yoktur." buyuruyor Allah.

وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ İman ediyor ama Rabbi'ne de güveniyor.

Rabbi'ne güvenmeyenin imanı, şeytana karşı koruyabilecek bir iman değildir.

Eğer bir mü'min kız, bir hanımefendi: "Beni Rabbim birisi ile evlendirmeyi yazmadı ise ben güneşten aşağı bir ipte sarkıtılarak “İşte ‘Dünyanın en güzel kızı’ da deseler beni kimse evlendiremez; ancak Rabbimin yazdığı benim üzerime gelir diye Rabbime itimat edip elli sene beklerim ama Allah’ı

beklerim. O'nun kaderini beklerim.” diyen mağlup olmaz.

“Eee okula da zaten annen seni örgülü saçla gönderiyordu, gençlerin dikkatini çekmemiştii. İşte böyle beklersin.” diyen hacı halasına, evlendikten sonra örtünmüş teyzesine kulak asarsa وَعَلَى رَبِّهِمْ يَتَوَكَّلُونَ Allah’a tevekkülünü sarsarsa, teyzenin dedikodusu Allah’ın vadinden daha güçlü olursa nerede iman? Sen Âsiye’yi masal olarak okudun o zaman. Meryem’i masal olarak okudun.

Bir daha dön! Firavun’un karşısına dikilip “Ben Rabbim’in cennetini isterim; senin sarayın batsın, gitsin.” diyen Firavun’un karısı Âsiye’ye bak. Bir hacı amcanın kızı, filan hocanın kızı, Müslüman’ın kızı, anası hac yapmış, belki de kendisi bile tatil günlerinde umreye gitmişe bak; bir de Firavun’un karısına bak. Hangisi Allah’a tevekkül ediyor, bir bak.

Biri; “Açılmasam ve okullu olmasam aç kalırım, sefil kalırım, evde kalırım. Dul kalınca anam ve babama bakmak zorunda kalırım. Ağabeyimin çamaşırlarını mı yıkayacağım hep?” diye geleceğini Allah’tan başkasına, kırk gün sonra boşayıp boşamayacağı belli olmayan bir erkeğe bağlayan, Allah’tan çok kocasına güvenme gafletine düşen kıza bak. Bir de altmış sene Firavun gibi tağut ve zalimin karısı olarak onunla aynı yatakta yattığı hâlde yüreğine iman döktüğü için اللَّهُمَّ إِنِّي فِي الْجَنَّةِ “Allah’ım! Sen bana cennetten bir ev ver, bu saray kahrolsun, Firavun’a kalsın.” diyen dik kadına bak.

Kadına bak kadına! Firavun’un zulüm kokan despot sarayından Allah’ı buldu. Cennete giden yolları buldu. Her sene hatimler indirilen, güya ilahiler okunan, hacca gidilen evden Allah bulunamadı. İşte iman budur. İman, Âsiye’nin imanıdır. İman, Meryem’in imanıdır. İman, Ammar’ın imanıdır. Allah onlardan razı olsun.

Burada, imanlarımızın ne noktada olduğunu ve nasıl değerlendirilmesi gerektiğini düşünmemiz için bu sözleri sarf ediyoruz. Elbette beşeri tedbirlerimizi de alırız ama biliriz ki “Ben mü’min isem benim velim Allah’tır.”

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا Göklere kadar yükselecek slogan budur: “İman edenlerin velisi Allah’tır.”

Ne demek veli? Çocuğu okula götürdüğü zaman “Bunun velisi benim. Bu çocuğa bir şey olunca beni arayın. Çocuk çalışmazsa beni arayın.” diye imza atıyorsun ya okul idaresi de seni çocuğun velisi biliyor. Sahibi demek, sorumlusu demek, yöneteni demek, okul harçlığını veren demek, hastalanınca ona doktor bulan demek.

Kur’an “اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا” “İman edenlerin velisi Allah’tır.” dediği zaman “Benim sahibim Allah’tır, ben aç kalmam, ben çıplak kalmam, zindanlarda bile zincirli ellerim ve kelepçelenmiş ayaklarımla bile ben esir edilemem. Çünkü Allah’la beraberim.” der.

“اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا” Benim sahibim Allah’tır.” dediği zaman “Aç bıraktıysa O bıraktı. Dul bıraktıysa O bıraktı. Kocasız bıraktıysa O bıraktı. Eşsiz bıraktıysa O bıraktı. Bana veren de O alan da O.” der.

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا Baba çocuğuna her gün harçlık veriyor mu? Bir gün de vermiyor. O da bir gün bana harçlık vermedi, öbür gün çok verdi, üç ay vermedi, nasıl derim ki?

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا "İman edenlerin sahibi Allah, benim velim Allah'tır."

Allah'ın adıyla yaşıyan, yakasında "Allah'ın kuludur." diye damga bulunan, alnında secde işareti bulunan bir mü'min; kendisini ucuza satamaz. Koca bulacağım diye zillete düşemez. İş bulacağım diye zillete düşemez.

Bir mü'min اللّٰهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا Kur'an'da yazılı olduğu sürece ve "Benim sahibim Allah'tır. Benim velim Allah'tır." diye iman ettiği sürece ona, iş bulmak için gittiği bir iş yerinde "Cuma'ya gitmeyeceksin, tamam mı?" denemez. Gökler yere düşmedikçe iman eden birine "Cuma'ya gitmeyeceksin. Bizim fabrikada işler çok önemlidir." denemez. O mü'min, bu cümleyi sonuna kadar dinleyemez.

O iş görüşmesi esnasında "Cuma'ya gitmeyeceksin. Tamam mı? Biz Cuma kıldırıyoruz, öğleyi kıldırıyoruz, yemek molasında kılabilirsin." denirken cümle başladığında "eyvallah" bile demeden fabrikayı terk eder. Akşam da velisine der ki: "Veli, bana iş vermediler; ben de senin kapına geldim. Beni kovdular." der.

اللّٰهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا "İman edenlerin velisi Allah'tır, sahibi Allah'tır." diye iman eden bir kadına, değil "Burada başını açarak çalışacaksın." diye bir teklifte bulunmak, o zaten bu cümleyi söylenmiş bir yerden Lut kavminin lü denizindeki topraklar gibi uzak durur. Mü'min bir kadına bunu söylemek bir kenara, ona söylenmiş birisinden bile dinleyemez.

Allah "Senin velin benim, sahibin benim. Ey kulum! Sen yaratılmadan, seni yaratmadan binlerce sene önce senin yiyeceğin tek bir lokmayı bile hesap edip yazdım, meleklerime emrettim. 'Bu elma parçası, bu armut dilimi filan kulumundur ha. Bunu böceklerle yedirtmeyin.' diye tembih ettim." Böyle bir tembihi yapan Allah'ın kulu, velisinin Allah olduğunu bildiği hâlde çıkıp da "Başınızı açacaksınız tamam mı." diye teklifte bulunulan bir yerde asla söz dinlemez.

İşsiz, aşsız ve evsiz kalır ama Allah'sız kalmaya dayanamaz. İşsizliğe dayanır, açlığa dayanır, sefalete dayanır. "Kaç günkü dünya?" der. "A aç kaç gün kalacağım ki" der ama cennet veya cehennem kaç gün değil. Oranın kaı yok. Dayanırım elli sene, yüz sene ama Allah, ebedi benim olur.

اللّٰهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا "Bizim sahibimiz Allah'tır."

Sigorta ne demek? Verdiđinden dönüp sana veren şeye sigorta deniyor. Allah ki bizden hiçbir şey almadığı hâlde bize teminat veriyor. Mü'min, bu şuurla yaşar. Onun için mü'min aç kalır, zelil kalmaz. Esir düşer, beynini teslim etmez. Mü'min, kuyulara atılır, kuyularda hapsedilir ama taviz vermez. Bütün bunları da ona Allah yapar.

Herkes dost seçer. Herkes dostunu sınar. "Bu bol keseden vaatte bulunuyor. Bir isteyeyim bakalım" der. Bir ister. "Ağabey be, bir ufak ihtiyacım var. Bir on günlüğüne bir yardım etsene bana." der.

O gün dostunu tanır.

Şu Kadir Gecelerinde bin bir vaatlerde bulunan “Ya Rabbi! Sana çocuklarımız feda, canlarımız feda.” diyenleri de Allah, bir kere sınasa ne olur? Özellikle Allah imtihan için patronu kıskırtırıp “At bunu işten.” dedirtirse, patronu da “Sen namaza çok gidiyorsun.” diye onu işten atsa ne olur? O gün aşk, o gün bağ ve o gün alaka devreye girmesi gerekmez mi?

Mü’min onurludur çünkü onun bağı Allah’la bağlıdır.

وَلِلَّهِ الْعِزَّةُ وَلِرَسُولِهِ وَلِلْمُؤْمِنِينَ

“Mü’min Allah’la bağlı bir bağda yaşadığı için Allah azizdir, Peygamber’i azizdir, mü’min de azizdir.” Yani onurludur, şereflidir, haysiyetlidir. Ucuza gelmez. Ucuz pazarlıklar mü’minle yapılamaz. Bizim imanımız kimliğimizdir. Bu imanla Allah’ın huzuruna çıkacağız. Üzerinden pazarlıklar yapılmış ve tavizler verilmiş imanı, kıyamet günü Allah’ın önüne kim koyabilir?

Dokuz yüz elli sene direnip sabreden Nuh aleyhisselamın girdiği cennet için dokuz dakika patronuna karşı sabredememiş, bir nişan görüşmesinde üç dakika başörtüsünü kafasında tutamamış, iffetini hayâsını koruyamamış bir insan; kıyamet gününde Nuh aleyhisselam ile aynı koltuğu nasıl paylaşacak? “Alın her şeyimi, ben Yesrib’e Resûlullah’a gideyim, Mekke sizin olsun.” diyen o tertemiz nur dolu iman yüklü kadınlarla nasıl aynı cenneti paylaşacaklar? Adalet mi bu?

Biz her şeyden taviz veririz ama mü’min kimliğimizden asla taviz veremeyiz. Bu taviz de zannettiğimiz gibi Yahudi seni Filistin’de yakalar ve sana der ki: “Gel, filan örgüte karşı bize istihbarat sağla, biz de seni kurtaralım. Bir de sana maaş da bağlarız.” Sen de “Bunlar beni öldürür, bu Yahudi zaten melun. ‘Tamam, ağabey.’ deyip kabul ederim.” dersin. Böylece bir Filistinli davasını sattı, hain. Pazarlık etti, Kudüs davasından taviz verdi. Ee bu güzel! Bu, Filistinlinin hikâyesidir.

Ben nerede tavizden söz ediyorum biliyor musun? Resûlullah aleyhisselatu vesselamın vekilisin, O’nun mihrabında namaz kıldırıyorsun, sen çıkınca camiden insanlar bize Allah adına “Allah-u Ekber” diyerek rükûya götüren adam diye bakıyorlar. Sonra sen bir markette bir esnaf muhabbetine dalıyorsun. Sana diyorlar ki: “Ya hoca, ‘Sigara haram.’ diyorlar. Markette satılmayacakmış. Doğru mu?” Bakıyorsun ki marketçi de camiye ara sıra yardım ediyor. Sana da doğru dürüst bir menfaati yok, sadece camiye yardım ediyor. Yahut da senin akrabalarından biri de bu harama müptela, o da orada. Eh, işte şimdi Yahudi Filistinli ile pazarlık ediyor.

Oradaki Yahudi şeytandır. Peygamberin vekili, Allah’ı temsil eden Muhammed aleyhisselamın o mahalledeki temsilcisi dik durup “Allah’ın haram ettiği haramdır. Hepimiz bu melaneti işlese bile yürekli durup ‘Bu haramdır.’ demek zorundayız arkadaşlar.” deyip orada Ömer yüreğini gösterecek yerde “Şey, aslında bazı hocalar ‘haram’ diyor ama...” Hey gidi! Bütün pazarlıklar gitti. İşte pazarlık budur. Dik duruş, mü’min şuuru orada belli olmalıydı. Bu, birinci örneğimiz.

Bir örnek daha verelim: Filanca iş yerini büyütme için içinde haram şüphesi bulunan bir kredi teklifine karşı tepkilere bakalım. Bu kredi mi? Kredi. Kredi ne demek? Parayı para karşılığı almak

demektir. Faiz ne demek? Paradan para üretmek demektir. Faiz, Arapça bir kelime. Bunun Türkçesi, kredi demek.

Açıp telefonu “Şey, hoca efendi! Filanca banka kredi veriyor ama öyle faiz niyetiyle değil ha.” dediğin gün; işte o Filistinliyi Yahudi önüne alıp bize “Çalış.” demişti ya şeytan seni o gün önüne aldı, seni çalıştırıyor. Çünkü şeytan için mü’minlerin içinden secde eden bir kişiye bir lira faiz yedirtmek, faiz verdirtmek, aldirtmak; bir zaferdir. Sen o zafer zevkini o mel’una tattırdın ya, eh gitti işte.

Senden evlilik görüşmesi yapılırken “İşte biz Allah’ın izniyle, Peygamber’in Sünnet’iyle evleneceğiz değil mi?” diye sorulunca “Tabi canım, Yahudi düğünü mü yapacağız biz?” demiştin. E güzel. Şimdi tamam, söz verdik, protokoller, nişanlar... “Şey, düğünü nerede yapacağız? E, bizim kızımız bir tane. Gelişi güzel düğün olmaz ama İslamî ha! İslamî, zaten Müslüman kız. İslamî ama düğünü özerk yapacağız.” Yani özerk diye bir hikâye var ya bir devletin içinde, o devletin vergisiyle de sen vilayet oluyorsun, sana özerklik veriyorlar. “Sen ye iç burada.” diyorlar.

Şimdi özerklik yani; İslam, İslam; Şeriat, Şeriat; örtü, örtü ama mesela; düğünde kız, kızın ağabeyleri, kardeşleri, kayınçoları, bacanakları, dayıları vs. oğlanın akrabaları; dayıları, halaları, teyzeleri otuz kişilik bir fotoğrafın içinde, hatıra fotoğrafı. Ne yapıyorsunuz siz? Hatıra. Biraz sonra yatak odasına girecek olan bu kız, bu görüntüsüyle bu fotoğraf karesine girdiğinde bunu daha kocası bile yüzde yüz incelemeden buna bakması kıyamete kadar haram olacak olan yüzlerce erkeğin gözüne veya fasıka bir kadının gözüne girecek fotoğraf karesine niye girdin sen?

Ey koca! Allah’tan korkmadın mı? Nikâhlı karını senin kardeşlerin ve amca çocuklarıyla aynı fotoğraf karesine nasıl koyup kameranın önüne geçtiniz siz? “Düğün için ama düğün için.” Cevap bu! Demek ki bu din; düğünler hariç Allah’a kulluk dini! Bir de “Gel, gel, gel. Gelinle fotoğraf çektiriliyor, gel.” Ne kadar yabancı olursa fotoğraf karesinde şeytan, o kadar mutlu olacak tabi. İşte, Yahudi Filistinliyi karşısına aldı pazarlık yapıyor.

Mü’min şuuru nedir? “O fotoğraf çekilemez.” diyen mü’mindir. “Peki, düğün günü arabalar dışarıda bekliyor. Ya huzursuzluk çıkarsa?” Hiçbir huzursuzluğa gerek yok. Kızı alır babası evine götürür, huzursuzluk olmaz. “Kızımla yabancıları aynı fotoğraf karesine koyan damat, benim damadım değildir.” der, alır kızını kendi evine götürür. Şuur budur. Mü’min şuuru budur.

Ali bin Ebu Talip radiyallahu anh ne diyor? “Allah celle celaluhü alkolü haram etti ya, benim için bir göle bir bardak alkol düşse...” Bildiğin göl. Gölü bir bardak alkol veya domuz, necis yapmaz; Şeriat böyle ama bak Ali ne diyor? “Bir bardak alkol düşse sonra da o göl kurusa, insanlar da oraya buğday ekseler, buğday büyüse, oradaki buğdaydan yapılmış ekmeği yemem vallahi.” Eee şuur, şuur! Mü’min şuuru!

Mü’min insan, evlendiği hanımını düğün salonundan evine götürürken gelin arabası yapmaz. Niye yapmaz? Bir arabanın üstüne çiçekler, işaretler, yazılar koymak demek; “Bakın, içindeki güzel mi? demektir. Hanımının namusuna düşkün olmak, “Bakın karıma.” demekle mi olur? Sen otel mi açtın ki “Bakın, dikkat çekin, güzel mi diye?” önüne çiçekler koyuyorsun? Hani mahremiyet anlayışı, hani namus düşkünlüğü? Şuur! Şuur! Mü’min şuuru başkadır. “E, herkes çiçek koyuyor.” Biz herkes değiliz ki.

“اللهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا” Bizim sahibimiz Allah’tır.”

Biz, medya kulu değiliz. Biz kamuoyuna göre değil helale harama göre yaşarız. Bizim Şariat’ımız var. Biz hanımlarımızı evlenmek için, evde yemek pişirtmek için ve çamaşır yıkatmak için almadık; Allah’ın emaneti olarak aldık. Onlar, korumamızla ilgili Allah’ın bize yüklediği sorumluluğumuzdur.

Düğün arabasına dikkat çekici bir şey konmaz ki. Nasıl devlet adamları, filan model arabayla bir yere gidecek; o model arabadan üç-dört tane eskort arabası yapıp önden onları gönderiyor, kendisi arkadan başka model bir arabayla geliyor. Suikast filan olursa öndeki arabadaki korumalar gitsin. Bu, bir taktik. Düğün arabaları da aslında böyle olmalı. Süslü püslü bir araba koy, delikanlıları da doldur içine, ona baksınlar. Sen de arkadan külüstür bir arabayla namusunu koruyarak evine git. Bu, Buhari’deki bir hadisten alıntı değil. Bu, mü’min kafanın şuur meselesidir. Mantık, bu mantık olmalıdır.

Bir başka örnek vereyim: Şimdi bazı evlerde belki elli kilo gelecek perdeler var. Yani perdeyi halı olarak döşesen kış günü betonu hissetmezsin, öyle perdeler var ama bir garip, camın yarısını örtüyor. İnsan oturunca camın elli santimi insanı gösteriyor. O elli santimin üstü örtülmüş, perdenin altı yok. Fesubhanallah! Bu perde içeriği göstermemek için değil mi? “Ama bu sene böyle moda!”

Mü’min koyun kafalı olmaz. Bu sene moda böyle olabilir. Biz, Âdem aleyhisselamın iffetli oğlu Habil’in devamıyız. İffetimiz, modamızdır. İffetimiz, şuurumuzdur bizim. Mü’min, şuurlu insandır. Bu perde, benim evde oturuşumu gizlemedikten sonra buna ben niye para vereceğim?

Meselemiz, perde meselesi değildir. Meselemiz; hangi şuurla ve hangi gözle hayata baktığımızı anlama meselesidir. Biz, Allah’ın kullarıyız. Bizim sahibimiz Allah’tır. O’nu her yerde yanımızda bizi gözlüyor biliriz. Düğünümüzde de böyleyim, cenazemizde de böyleyim.

Camide görmediğim bir adamın tesadüfen cenazesinde buldum. Bana orada “Nasıl bilirdiniz?” diye sorulabilir mi? “E sorulur.” Kötü biliyordusam “kötü” derim veya demem, boş ver. Allah’a gidiyor zaten ama “İyi! İyi! İyi!” diye de slogan atmam. Susarım, “Görürüz nasıl bir adam olduğunu. Belli olacak biraz sonra, istikbal töreninden belli olacak.” derim. Çal sen şimdi bandoları, iyi bando çal. Bekliyorlar bandocular.

Mü’min, şuurlu insandır. Oy kullanırken de öyle kullanır. Bilir ki bu oy, şahitlik demektir. Bu, “Ben oy verdiğim filanca insanın kefiliyim.” demektir. Oy vermek kefalettir. Nasıl bir senedin altına kefil olarak imza atıyorsan sen, oy verirken de kefil oluyorsun. “Bana oy ver, iyi adamım ben.” diye oy istendiğinde -tabi caiz bir sistemse çıkıp- sen “Evet, ben sana oy veriyorum.” dediğin zaman, Allah’ın sahibin olduğu bir insan olarak اللهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا “İman edenlerin sahibi Allah’tır.” sözüne uygun hareket etmek zorundasın. “O’nun için yaşar, O’na göre yaşarlar.” şuurunun sahibi olarak “Ben, bu adamın arkasındayım.” derken dikkat et. Allah’ın adına iş yaparken yöreselliğini, menfaatini, petrol zammını esas alarak sakın karar verme. Sen mü’minsin. Senin oyun, kullandığın tercihin, senin el kaldırman, “Evet.” veya “Hayır.” demen, meleklerle beraber yapılan bir iştir.

اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا Mü'min şuuru bu.

Kardeşler,

Mü'min, Allah'la beraber olduğu için sürekli umut denizi gibidir. O, kuyunun dibine düşen Yusuf olur, oradan "Allah'ım!" diye bağırır. Ateşe düşen İbrahim olur, orada Cebrail'e bile tenezzül etmeyip "Allah!" der. Çünkü الَّذِينَ آمَنُوا اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا

Mü'minin bir çocuğu ölmüş, iki çocuğu felç olmuş, öbürü kan anemisi olmuş. Bunlar; onu yıldırılmaz. Bilir ki Allah sevdiğçe kulunun önüne imtihanlar koyacak. Kul "Allah!" dedikçe zorlaşacak işler çünkü her "Allah!" deyiş her "Subhanallah!" deyiş onu cennetlerde bir adım öne çıkarıyor. Bir adım öne çıkmak; bir yakıt harcamak, eziyet çekmek demektir. Durduğu yerde saymak başka, derece derece Allah'a doğru yaklaşmak başkadır.

Mü'min; olaylardan ve sıkıntılardan bıkmaz, yorulmaz, sabırlıdır, sebatlıdır çünkü mü'minin sahibi Allah'tır. اللَّهُ وَلِيُّ الَّذِينَ آمَنُوا Çünkü mü'min, İbrahim hikayesi diye bir hikaye dinlememişti. Kur'an'dan İbrahim örneği, diye bir örnek dinlemişti ve o, çocuk hikâyesi değildi. İbrahim örneği idi. Allah Kur'an'ında çocuklara anlatılсын diye İbrahim hikâyesi anlatmadı. Mü'minler görsün; Halilullah, Allah'ın dostu nasıl olunuyormuş görsünler diye Kur'an'a İbrahim Suresi koydu. Öbür surelerde de çocuğuna bile bıçak vurmaya hazır bir baba olarak İbrahim'i önlerine koydu. Bu hikâye mi? Hayır, bu hangi şuur düzeyinde, hangi teslimiyet düzeyinde Allah'a bağlanması gerektiğini anlatan resmi örnektir.

Biz, ateşlerde yanmaya hazırız. Biz, çocuklarımızı feda etmeye hazırız. Biz, dokuz yüz elli sene dayanacak kapasitesi olan piliz. Allah'ın kullarıyız ama dayanamayız, yıkılırız, dökülürüz, ölürüz; onu da Allah bilir zaten. Yaşatmak da, öldürmek de O'nun elindedir.

Kardeşler,

Mü'min, şuurlu insandır. Şuurunun kalitesi, hacmi ve kapasitesi imanından gelir. Güçlü ve kuvvetli bir iman, aktif imandır. Yirmi dört saat devrededir. Mezarlıkta da, düğünde de, sofrada da, piknikte de, denizde yüzerken de, spor yaparken de mü'min; iman şuuruyla beraberdir. Mü'min, bu şekilde ayakta. Böyle mü'minler Allah'ın dostlarıdır

“ أَلَا إِنَّ أَوْلِيَاءَ اللَّهِ لَا خَوْفَ عَلَيْهِمْ وَلَا هُمْ يَحْزَنُونَ ” Böyle mü'minler korkmazlar çünkü bilirler ki Allah, dostlarını yolda bırakmaz. Ateşe attırır, çocuklarına bıçak vurdurur ama yolda bırakmaz. Çünkü yol, Kudüs'e kadar giden yol değildir. Yol, cennete ve Cemalullah'a kadar giden yoldur. Allah; yolu, cennet yolu gibi gören kullarını yolda bırakmaz. Allah yakar, ezer, hapsedtirir, işkence ettirir, hanımlarına iftira ettirir, çocuklarına hastalıklar verir, kendilerine hastalıklar verir, senelerce bir yatakta felçli olarak süründürür ama yalnız bırakmaz. Çünkü Allah, yatakta sürünürken de Eyyüp'ünün yanındaydı; şifa verdiği zaman da yanındaydı.

Allah, mü'min kullarının velisidir, sahibidir. Mü'minler bu şuurla yirmi dört saat yaşadıkları zaman Allah'tan gelen bir onurla dik dururlar ki o mü'minler, zincirlerle bağlandıklarında bile kuş gibi uçacak

kadar rahattırlar.

Vel'hamdülillahi Rabb'il Âlemin.